

II. Det akademiske Lærersamfund samt Censorerne ved Universitetets Examina.

1. Omdannelse af det tilbageværende Lektorat under det lægevidenskabelige Fakultet til et Professorat.

Paa Finanslovsforslaget for 1888—89 blev der stillet Forslag om, at begge de daværende Lektorater under det lægevidenskabelige Fakultet maatte omdannes til normerede Professorater. Ved Finanslovsforslagets Behandling i Folkethinget bevilgede dette imidlertid kun, at Lektor Chievitz udnævntes til Professor, medens det negtede Bevillingen til Lektor, Dr. med. Bohrs Udnævnelse, jfr. Univ. Aarb. for 1887—88 S. 271—73. Efter det lægevidenskabelige Fakultets og Konsistoriums Indstilling blev der af Kirke- og Undervisningsministeriet atter paa Finanslovsforslaget for 1890—91 stillet Forslag om Lektor Bohrs Udnævnelse til Professor, og efterat Forslaget var bifaldet af Rigsdagen, blev Lektor i Fysiologi, Dr. med. *Christian Harald Lauritz Peter Emil Bohr* under 29de April 1890 udnævnt til Professor i Fysiologi fra 1ste s. M. at regne.

2. Oprettelsen af en ny midlertidig Docentplads under det filosofiske Fakultet m. m.

I et til Kirke- og Undervisningsministeriet i Marts 1890 indgivet Andragende anholdt Dr. phil. A. G. L. Lehmann om, at den Understøttelse af 1000 Kr., som han havde nydt i Finansaaret 1889—90 af den paa Universitetets Udgiftskonto 7 a. bevilgede Sum, maatte blive tilstaaet ham om muligt for en Række af 3 Aar, for at han derved kunde blive sat istand til at holde Forelæsninger over experimental Psykologi og fortsætte Øvelserne og Undersøgelserne i det psykofysiske Laboratorium. Han bemærkede, at Interessen for filosofiske, særlig psykologiske og pædagogiske Studier i de senere Aar var tiltagen betydeligt blandt de Studerende, og da disses Antal jo tillige som Helhed var voxet ikke lidt, var det et ikke ganske ringe Antal, der aarlig valgte Filosofi som Fagstudium. For disse unge Mennesker, der som oftest vare Studenter af den sproglig-historiske Retning, var det af største Betydning at blive nogenlunde fortrolige med de experimentale Undersøgelsesmetoder, ikke blot theoretisk, men ogsaa praktisk, da Experimentets Betydning i Psykologien allerede nu var ikke ringe og sikkert med Aarene vilde blive større og større. Universitetets filosofiske Professorer havde derfor ogsaa stadig tilraadet de Studerende at gjøre Brug af den Lejlighed, som Øvelserne og Undersøgelserne i det psykofysiske Laboratorium gav dem, til at blive bekendte med de forskjellige experimental-psykologiske Metoder, og i Foraarshalvaaret 1890 havde der saaledes været en Tilgang af ikke mindre end syv nye Deltagere, saa at Arbejdet i Laboratoriet i høj Grad lagde Beslag paa hans Tid og Kraft. Det var dog ingenlunde alene Fagstuderende, som deltog i Arbejdet i Laboratoriet. Lige siden dets Oprettelse havde der aarlig været nogle Studerende, som gennem de præpædautisk-filosofiske Forelæsninger havde faaet saa megen

Interesse for dette Studium, at de søgte en noget videregaaende Undervisning i Laboratoriet i det første Studieaars ofte rigelige Fritid. Endelig syntes der ogsaa blandt ældre Studerende og Kandidater af forskellige Retninger at være i det Mindste en vaagnende Interesse for de experimental-psykologiske Undersøgelser; hans Forelæsninger for Viderekomne over »de hypnotiske Fænomeners psykologiske Betydning« i Efteraarshalvaaret 1889 havde saaledes havt 15 regelmæssig mødende Deltagere. Da Undervisningen i experimental Psykologi saaledes syntes at skulle blive et ikke betydningsløst Led i den filosofiske Undervisning ved Universitetet, ansøgte han om, at fornævnte Sum maatte blive tilstaaet ham for en Række af 3 Aar, saa at han kunde lægge og gennemføre en bestemt Undervisningsplan, hvilket havde været umuligt, saalænge hans Stilling kun var sikret for et enkelt Aar, og dernæst, at denne Understøttelse eventuelt maatte blive ham tilstaaet til experimental-psykologiske Forelæsninger og Øvelser, for at han i det Mindste i et enkelt Halvaar kunde indstille Arbejdet i Laboratoriet og indskrænke sig til at holde Forelæsninger. Dette vilde nemlig være meget ønskeligt baade af Hensyn til Gennemførelsen af en rationel Undervisningsplan og til den Omstændighed, at Laboratoriets Driftsomkostninger aarlig udgjorde omtrent 600 Kr., saa at det kun blev en meget ringe Del af den ham tilstaaede Sum, som han kunde regne som Honorar for sit Arbejde. Dette Forhold vilde bedres noget, naar Virksomheden i Laboratoriet kunde indstilles i et enkelt Halvaar. Ulige heldigere vilde det naturligvis være, hvis Ministeriet vilde forøge den ham tilstaaede Sum, hvilket vilde være saa meget mere ønskeligt for ham, da han nu i 4 Aar havde nydt det Smithske Stipendium for Kandidater og Viderekomne og derfor neppe turde gjøre Regning paa at faae det fornyet. Da han imidlertid først i Juni Termin 1890 vilde faae den sidste Portion af Stipendiet udbetalt, mente han ikke allerede nu at turde anholde derom.

Efterat Ministeriet havde sendt Dr. Lehmanns Andragende til Konsistoriums Erklæring, udtalte det filosofiske Fakultet i en af Konsistorium under 2den April 1890 indsendt Skrivelse af 1. s. M., at det paa det Bedste kunde anbefale Dr. Lehmann til at opnaa fornævnte Understøttelse, da han med stor Energi og Dygtighed havde tilvejebragt et godt Grundlag for psykofysiske Studier, og hans hele Maade at arbejde paa, i ethvert Tilfælde saalænge han bevægede sig paa sit eget Omraade, det experimentale, var saa grundig og selvstændig, at hans Virksomhed fuldtud fortjente at støttes og sikres ved offentlige Midler, ligesom den havde fundet Tilslutning fra adskillige Studerendes Side.

Efter Ministeriets Indstilling blev det ved kgl. Resolution af 22. April 1890 bifaldet, at der af det paa Universitetets Udgiftspost 7 a. til videnskabelige FormaaIs Fremme disponible Beløb tilstodes Dr. phil. *Alfr. G. L. Lehmann* 1000 Kr. aarlig for at holde experimental-psykologiske Forelæsninger og Øvelser i 3 Aar fra 1ste April s. A. at regne.

— Ved Skrivelse af 18de Marts 1890 indsendte det filosofiske Fakultet til Konsistorium et Andragende fra midlertidig Docent, Dr. phil. *Finnur Jónsson* om Fortsættelse af hans Virksomhed ved Universitetet, da hans treaarige Ansættelse som Docent i nordisk Filologi, fra 1ste September 1887,

jfr. Univ. Aarb. f. 1886—87 S. 19—20, vilde udløbe i 1890. Dr. Jónsson bemærkede, at han i den forløbne Tid efter Aftale med Professoren i nordisk Filologi havde holdt saavel Foredrag som Examinatorier over Oldnordisk, idet han havde behandlet saavel Literaturens Hovedværker i Poesi og Prosa som selve Literaturens Historie. Hans Virksomhed havde udelukkende været beregnet paa de Studerende, der forberedte sig til Skoleembedsexamen med Dansk som Hovedfag eller til Magisterkonferens i nordisk Filologi. Det filosofiske Fakultet udtalte i sin Skrivelse, at Dr. Jónsson i den Tid, hvori han havde været ansat, med Dygtighed og Samvittighedsfuldhed havde varetaget det ham overdragne Hverv, og at han særlig ved sine Forelæsninger for de Mange, der forberedte sig til Skoleembedsexamen eller til Magisterkonferens i nordisk Filologi, havde ydet Professoren i de nordiske Sprog en fortrinlig Bistand, som ogsaa i Fremtiden vilde være uundværlig. Fakultetet skulde derfor paa det Bedste anbefale hans Andragende og tilføje Ønsket om, at en forventet Fornyelse af hans Ansættelse som midlertidig Docent ikke længere blev knyttet blot til et bestemt Aaremaal, og at hans Stilling, saa snart det var muligt, ogsaa maatte blive forbedret i pekuniær Henseende. Konsistorium sluttede sig i Skrivelse af 22de Marts 1890 til Fakultetets Udtalelser, hvorefter det efter Kirke- og Undervisningsministeriets Indstilling ved kgl. Resolution af 21. Juni s. A. blev bifaldet, at der af det paa Universitetets Udgiftspost 7 a. til videnskabelige Formaals Fremme disponible Beløb tilstodes Dr. phil. Finnur Jónsson indtil Videre aarlig fra 1ste September s. A. at regne 2000 Kr. for at holde Forelæsninger over nordisk Filologi.

— I et af det filosofiske Fakultet under 28de Maj 1890 til Konsistorium indsendt Andragende fra midlertidig Docent *J. Paludan* anholdt denne om fast Ansættelse i Fakultetet med Optagelse som Medlem af Fakultetet samt om forhøjet Lønning. Dr. Paludan bemærkede i denne Anledning, at det, efterat han i 1879 havde holdt private literaturhistoriske Øvelser ved Universitetet, i 1884 var blevet ham overdraget paa 2 Aar og i 1886 indtil Videre at foredrage den danske Literaturs Historie, idet det ligeledes i 1886 var blevet paalagt ham efter Fakultetets Skjøn at medvirke ved de under hans Fag faldende Prøver og Bedømmelser. Ifølge Aftale med Professoren i nordisk Filologi havde han siden den Tid med ham deltaget i Examination og Bedømmelse ved Skoleembedsexamen i Dansk og Magisterkonferens i nordisk Filologi, forsaavidt Literaturhistorie og svensk Sprog angik, endvidere i Udsættelse og Bedømmelse af literaturhistoriske Prisopgaver, og endelig havde det været overdraget ham at deltage i Censuren og den officielle Opposition ved Doktordisputatser i Faget. Efter saaledes i ca. 11 Aar at have virket ved Universitetet, deraf i 6 Aar som beskikket Lærer og i de sidste Aar væsentligt med samme Virksomhedsomraade som en ordentlig Universitetslærer, maatte han selvfølgelig meget ønske at se sin Stilling noget fæstnet, blandt Andet derved, at han ikke mere stod udenfor det filosofiske Fakultets almindelige Overvejelser og Beslutninger, der ogsaa vare af Betydning for det ham betroede Fag. Ved en enkelt Lejlighed havde han endog maattet søge Oplysning om Bestemmelser, hans Gjærning vedkommende, der vare truffene i Fakultetsmødet, uden at man erindrede, at de undtagelsesvis ogsaa berørte en udenfor Fakultetet staaende Lærer.

Endvidere skulde han henlede Opmærksomheden paa, hvor naturligt det havde været, om han havde kunnet deltage i Fakultetets nylig afsluttede Forhandlinger om den af Kirke- og Undervisningsministeriet foreslaaede nye Skoleordning, hvilken han fra en anden Side seet, som Medlem af Inspektionen for det lærde Skolevæsen, var saa nær som Nogen til at udtale sig om. Ifølge Vedtægt kunde imidlertid kun fast ansatte Lærere optages som Medlemmer af Fakultetet, og han ansøgte derfor om, at Ministeriet vilde søge udvirket fast Ansættelse for ham i den Form, som maatte findes mest passende og hensigtsmæssig. Da en ny Normering af Universitetets Lærerstater vel neppe kunde ventes i nogen nærmere Fremtid, vilde Professoren i nordisk Filologi heller ikke kunne undvære extraordinær Hjælp i sin Embedsvirksomhed, og det syntes da ikke unaturligt at udstille enkelte Fagforegreninger, som det f. Ex. tidligere andetsteds var sket med Geografien. Han skulde i saa Henseende minde om den stærkt voxende Tilstrømning til Skoleembedsexamina, der Aar for Aar forøgede Antallet ikke blot af Tilhørere ved Forelæsninger, men ogsaa Deltagere i mundtlige og skriftlige Øvelser, ligesom Prøverne om ganske kort Tid vilde kræve et betydeligt forøget Arbejde. Under disse Omstændigheder maatte han naturligvis ogsaa ønske en Forhøjelse af det ham for 6 Aar siden under helt andre Forhold og Forudsætninger tillagte Honorar, saaledes at det nogenlunde kom til at svare til yngst Professorgage. Med det Vederlag, han nu nød, havde Tiden f. Ex. ikke kunnet strække til ogsaa at behandle Literaturen og dens Udvikling i friere Foredrag, især ikke i de senere Aar, da der havde været fuldt op at gjøre med at lægge Stoffet til Rette og skabe en Norm for dets Behandling ved den nye Skoleembedsprøve i dens forskjellige Grader. Endelig turde baade hans Alder, 47 Aar, og hans Bestræbelser for ogsaa udenfor Universitetsvirksomheden at dyrke den danske og den sammenlignende Literaturhistorie i Skrifter, forhaabentlig tale til Fordel for hans Andragende.

Fakultetet udtalte i sin Skrivelse, at det, forsaavidt Dr. Paludans Andragende gik ud paa Ansættelse som Docent i dansk Literaturhistorie, med al Anerkjendelse af den Samvittighedsfuldhed, hvormed han stedse havde varetaget sin Universitetsgjerning, ikke kunde anbefale det. Fakultetet maatte vedblivende holde fast paa de Anskuelse, som det havde udtalt i sin Skrivelse af 19. April 1884, jfr. Univ. Aarb. for 1883—84 S. 6 ff., hvorefter dets Ønsker gik ud paa Ansættelsen paa den ene Side af en Professor i Æsthetik og almindelig Literaturhistorie, saasart der maatte findes en dertil egnet Personlighed, paa den anden Side af en Professor i nordisk Filologi ved Siden af den ene hidtil normerede Professor i dette Fag. Derimod maatte det paany hævde, at Universitetet ikke kunde være tjent med at faae sine Professorater udstykkede i specielle Docenturer, og det i det foreliggende Tilfælde saa meget mindre, som der vilde være al Grund til at frygte, at en fast Ansættelse af en Docent i dansk Literaturhistorie paa en saare uheldig Maade vilde kunne forgribe eller træde hindrende ivejen for den ovennævnte af Fakultetet i saa høj Grad ønskede endelige Ordning. Idet Fakultetet saaledes ikke kunde anbefale, at der gaves Docent Paludan fast Ansættelse, maatte hermed tillige Spørgsmaalet om hans eventuelle Optagelse som Medlem i Fakultetet ansees bortfaldet. Hvad saadan

Optagelse angik, havde det hidtil altid været overholdt, at den nødvendigvis burde være betinget af fast Ansættelse, uden at dog paa den anden Side Optagelse i Fakultetet af enhver fast ansat extraordinær Docent eo ipso skulde kunne betragtes som en Selvfølge. Tvertimod havde der stedse i hvert enkelt Tilfælde været forbeholdt Fakultetet, og dette alene, Ret og Frihed til, hvis det efter Overvejelse af de foreliggende Omstændigheder maatte finde det ønskeligt, at der gaves en Docent Lejlighed til som Medlem at deltage i dets Arbejder, da at gjøre særlig Indstilling derom. Idet Fakultetet skulde minde herom og tillige indtrængende fremhæve Nødvendigheden af, at dette Princip vedblivende bestemt fastholdtes, skete det i den sikre Overbevisning om, at man fra alle Sider vilde være enig med det heri. Forsaavidt endelig Dr. Paludans Andragende om Forhøjelse af det ham for 6 Aar siden tillagte Honorar angik, kunde Fakultetet, tilmed naar hensaaes til det ikke ringe Arbejde, han havde at udføre, kun finde et saadant Ønske i høj Grad billigt, og maatte, medens det ellers ikke kunde tilraade en Forandring af hans Stilling, paa det Varmeste anbefale Opfyldelsen heraf.

Ved Fremsendelsen af Dr. Paludans Andragende sluttede Konsistorium sig i Skrivelse af 2den Juli 1890 til Fakultetets Indstilling om Forhøjelsen af Dr. Paludans Honorar.

Efter Indstilling fra Kirke- og Undervisningsministeriet blev det derefter ved kgl. Resolution af 27. August s. A. bifaldet, at det aarlige Honorar, der var tilstaaet Dr. phil. J. Paludan for at holde Forelæsninger ved Universitetet og for at medvirke ved Prøver og Bedømmelser efter nærmere Bestemmelse af Universitetets filosofiske Fakultet, forhøjedes til 3200 Kr. fra 1. September s. A. at regne. Dette Honorar bliver, ligesom hidtil, udredet af den for det ledige Professorat i Æsthetik normerede Lønning.

3. Oprettelsen af en ny midlertidig Docentplads under det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet.

Fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet modtog Konsistorium i Maj 1889 et Andragende fra Professor mineralogiæ Johnstrup om, at der maatte blive tilstaaet Assistent ved det mineralogisk-geognostiske Museum, Cand. polyt. Ussing et Honorar af 600 Kr. for i et Halvaar at holde mikro-petrografiske Forelæsninger og Øvelser. Professor Johnstrup bemærkede, at det først var i den senere Tid, at den mikroskopiske Undersøgelse af Mineralier og Bjergarter havde naaet en saadan Udvikling, at den havde faaet en mere almindelig videnskabelig Betydning. Især gjaldt dette de petrografiske Studier af mangfoldige eruptive Bjergarter, hvorved det var lykkedes ved Mikroskopiens Hjælp ikke blot at bestemme alle Bestanddele selv i de mest finkornede Arter, men tillige at give væsentlige Bidrag til saadanne Stenarters Dannelsesmaade og Oplysning om de kemiske Forandringer, som de havde været udsatte for senere. Efterat Kandidat Ussing havde haft Universitetets Rejsestipendier i Aarene 1887—89 for at gjøre sig bekendt med den mikroskopiske Undersøgelsesmethode under Vejledning af Professorerne Brøgger i Stockholm, Groth i München og Rosenbusch i Heidel-

berg, var det ønskeligt, at der blev givet ham Lejlighed til i et Halvaar at give Studerende og Viderekomne en Fremstilling af de nyere petrografiske Undersøgelser baade i theoretisk og praktisk Retning. Honoraret, som Professor Johnstrup havde tænkt sig sat til 600 Kr., ønskede han gjerne, om muligt, tilvejebragt allerede i Finansaaret 1889—90, saa at Kandidat Ussing kunde komme til at holde en Forelæsning over mikroskopisk Petrografi i den kommende Vinter, jevnside med Professor Johnstrups Forelæsninger over Mineralogi og Geognosi. Skulde dette ikke kunde opnaaes, henstillede Professor Johnstrup, at Beløbet søgtes optaget paa Finanslovsforslaget for 1890—91, hvorved han dog bemærkede, at der vilde være den Ulempe, at der saa vilde hengaa næsten 1½ Aar, før Forelæsningerne vilde blive holdte.

Fakultetet bemærkede, at det betragtede Forslaget for et sandt Udtryk for, hvad Videnskabens fremskredne Methodik krævede, og anbefalede, ligesom Konsistorium i Skrivelse af 26de Maj 1889, varmt Forslaget.

Paa Finanslovsforslaget for 1890—91 blev der derefter optaget Forslag om ovennævnte Honorar til Kandidat Ussing, og Beløbet blev optaget paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget for samme Finansaar, hvorefter der ved kgl. Resolution af 22de April 1890 blev tillagt Kandidat Ussing et Honorar af 600 Kr. for i Finansaaret 1890—91 i et Halvaar at holde mikro-petrografiske Forelæsninger og Øvelser.

I Skrivelse af 15de Maj 1890 bemærkede Professor Johnstrup, at Museumsassistent Ussing, der havde erholdt tildelt en af de 5 Stipendieportioner af Kommunitetets Midler til unge Videnskabsmænd, i den forløbne Vinter havde holdt Forelæsninger for Viderekomne over de nyere mikroskopiske Undersøgelser af Mineraliernes optiske og krystallografiske Egenskaber med tilhørende praktiske Øvelser. Paa dette Grundlag vilde han i det kommende Vinterhalvaar foredrage mikroskopisk Petrografi ligeledes med praktiske Øvelser, hvortil der var bevilget han ovennævnte Honorar paa 600 Kr. I det i 1889 indgivne Andragende var der Intet nævnt om at knytte Kandidat Ussing til Universitetet som midlertidig Docent, da Professor Johnstrup dengang ansaae det for rigtigt først at andrage derom, naar han havde havt Lejlighed til at danne sig en begrundet Mening om de af Ussing nu afsluttede Forelæsninger. Efterat have frekventeret disse lige fra Begyndelsen til Slutningen maatte han give ham det Vidnesbyrd, at Foredraget udmærkede sig ved at være baade klart og exakt, hvorom han iøvrigt heller ikke havde næret nogen Tvivl. Ved nu at søge udvirket, at det overdroges Ussing at holde Forelæsninger i de paafølgende 3 Aar over nærmere bestemte Afsnit af Mineralogi og Geologi, maatte Professor Johnstrup tillige komme ind paa sin egen Virksomhed i den nærmeste Fremtid. Der havde baade i Zoologi og Botanik allerede i adskillige Aar været ansat flere Docenter i forskjellige Grene af disse Fag, medens han havde været ene om at foredrage Mineralogi og Geologi, uagtet der deri var gjort saa store Fremskridt i de sidste Decennier, at det nu hørte til Sjeldenhederne, at begge de sidstnævnte Fag foredroges af én Docent. Ved tilfældige Omstændigheder var han bleven forhindret i at fremkomme med Andragende om Ansættelse af en Docent i ovennævnte Fag, som kunde afløse ham enten i Sygdomstilfælde, eller naar han maatte være nødt til at træde tilbage fra

sin Embedsvirksomhed. To yngre lovende Naturforskere, om hvem han med Rette havde næret de bedste Forhaabninger, vare nemlig blevne bortrevne, den ene af Brystsyge, den anden aldeles uventet paa en Rejse til Grønland, medens der nu var de bedste Udsigter til at kunne faae Savnet af en Docent afhjulpet, et Savn, som ikke var blevet formindsket i de mellemliggende Aar.

Det var selvfølgelig, at han i en fremrykket Alder havde vanskeligt ved at varetage de ham paahvilende Pligter paa en for ham selv tilfredsstillende Maade; thi foruden at skulle holde de obligatoriske Forelæsninger for Studiosi magisterii og Polyteknikere og bestyre det mineralogiske Museum, var det paalagt ham af Kirke- og Undervisningsministeriet at lede den geologiske Undersøgelse af Danmark, som foretoges af 3 Geologer og 6 Assistenten, og dertil maatte endvidere føjes Ledelsen af Undersøgelserne baade i Vest- og Øst-Grønland, som vare ham overdragne henholdsvis af Indenrigs- og Marineministeriet. Han var ganske vist ikke absolut forpligtet til at udføre de sidstnævnte Hverv, men paa den anden Side kunde han ikke godt forsvare at negte sin Bistand dertil, naar han indtrængende blev anmodet derom. Endelig var der Forberedelserne til Museets Flytning, forud for hvilket der maatte udføres meget Museumsarbejde.

Under disse Forhold maatte han anse det for uforsvarligt, foruden anden materiel Assistance, som han senere skulde søge om, ikke at andrage om at maatte faae en Medhjælp til Afholdelsen af Forelæsningerne, der jo skulde gaa deres uforstyrrede Gang baade før og under Flytningen.

Han anholdt derfor om, at det maatte blive overdraget Museumsassistent Ussing fra 1ste April 1891 at holde de Forelæsninger, som han ikke maatte kunne overkomme under disse exceptionelle Forhold, i et Tidsrum af 3 Aar mod et aarligt Honorar af 1300 Kr.

Konsistorium indstillede i Skrivelse af 2den Juni 1890, at det ovennævnte Honorar maatte blive optaget paa Finanslovforslaget for 1891-92. Efterat begge Rigsdagens Ting havde bifaldet Opførelsen af Honoraret paa Universitetets Udgiftspost 7 a, og Bevillingen var blevet optaget paa Kirke- og Undervisningsministeriets Budget, blev det ved kgl. Resolution af 16de April 1891 bifaldet, at der tillagdes Cand. polyt. *N. V. Ussing* 1300 Kr., som 1ste Del af et treaarigt Honorar for at holde Forelæsninger over Mineralogi og Geognosi. I Skrivelse af 25de April s. A. meddelte Ministeriet derhos Konsistorium, at den nærmere Ordning af de Kandidat Ussing paalagte Forelæsninger overlodes til Professor mineralogiæ.

III. Forelæsninger, Øvelser og Examina.

1. Forhandlinger om en Reform af Undervisningen i de lærde Skoler.

Ved Skrivelse af 27de Juni 1889 til Undervisningsinspektionen for de lærde Skoler optog *Kirke- og Undervisningsministeriet* til Forhandling Spørgsmaalet om en Reform af Undervisningen i de lærde Skoler med det Formaal at søge de Mangler afhjulpne, som i Aarenes Løb havde vist sig at være en Følge af den ved Lov af 1ste April 1871 indførte Ordning af den højere Skoleundervisning. Ministeriet udtalte i Skrivelsen Følgende: